

מסורת הש"ס

(ב) לקמן דף י"ג: (ג) (דף י"ג):

הנהגות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

כיום שמת בו אביו.
כאשר אמרתי עלי נשר
כיום שמת זו אכל לעולם
(שבועות כ.). ודרא
שנדרר באותו היום.
שקיבל עלי נדר שלא
יאכל נשר כיום שמת זו
אביו לעולם, וכן יום שמת
זו פלוני וכן יום שנהרג זו
גדליה (שם).

פירוש הרא"ש

[illegible]

דעם

והוא נוסר לאחר וריקס דמים הוא. דליחסר דטער הוי שניטער חוץ לזמני שגל ופיגול שגל חוץ למחיתו ואמר זה כזה וקאמר דהיו חסור וזה נמי דלחלח וריקס דמים (ו) והיה ליה שעת הכושר קודם לכן וקמי דאסור אלמא בדשפא קא מתפסי. ואיכא דלמרי דהא פיגול לא דוקא הוא דלגו הוי פיגול אלא היכא שנשחט על מנת לאכולו חוץ לזמנו דלגו הוא ליה שעת הכושר מעולם וקא פריך אלא מעולם דהוה ליה שעת הכושר ופיגול אגרגרא נסבה ולאו דוקא: אמר ליה רב הונא לרבא כנוסר של עולה. מיימרי דלגו הוא ליה שעת הכושר מעולם דעולה כולה כללי היא אבל לא הוה ליה שעת הכושר אמרינן (ו) מעיקרא קא מתפסי: אם כן ניסני כבשר עולה. ממש דלית ליה שעת הכושר עולה. דאך כקרבן קא מתפסי. והיו נדר גמור: אלא נוסר ופיגול אטעריכא ליה. דליחא כחשבור נוסר כו' קמתפסי: ולא מיספסר. דלגו הוי נדר דכשעין למימר לקמא) שיא מתפסיס דבדר הנדור ולא דבדר דאסור: שמשעין לן. האי דקאמר נוסר ופיגול לאו אסור נוסר ופיגול קאמר (ו) אסור כמותו אלא כנוסר מעולם ופיגול ממש דהוי דבר הנדור: אמר אסור אסור כנוסר. דמכיון שכל שנוסר אסור (ומגדנר) דמשמע: שיא נוסר דבדר שנסר כבד:

ואמר שמואל והוא שגדור וכו'. במסכת שביעות: (א) מאותו
היום. כגון דנאמור יום שמת אביו קיבל עליו נדר שלא יהא אוכל
בשר וכגון דהוא אותו היום חד צדיק דליכא חד בשנת דהימירא
טובא בנתיב ולקוח שנה ביסור צדק בשנת נתיב אמר הריני שלא
אכל בשר בחד בשנת כמו אותו חד דלשחקד שמת ד אביו ואמר
דאקור דאע"ג דליכא חד בשנת דהימירא בנתיב דכל הני חד
בשנת בנתיב אכל ועשוי כשאר הריני שלא אוכל בשר בחד
בשנת כמו אותו חד בשנת שמת ד אביו דלא אכל והרי ליכא כמה
בחד בשנת דלכל אפי"ה אמרי עיקרו קא מתפיס בלויז חד בשנת
בדלא אכל ואקור. עניי אחר כגון דנדר חד בשנת דאמר אייר שמת
בו אביו ולקוח שש שנים או חמש שנים קאי בחד בשנת דר"ח אייר
ואע"ג דליכא טובא דאיי חדשים דלייר בנתיב דהימירא וקמי
דאקור: הכי אימר דשמואל והוא שגדור וכו' מאותו היום ואיך. דכל
בשנת מאותו היום ואיך היה נדר שלא יאכל בשר ושמואל אמר
הריני מאותו היום שמת ד אביו האקור דלא אייר שש הרימירא
בנתיב אח"כ בלויז דאמר יום וליכא (א) למישה דבהימירא קא מתפיס:
ש"ס כחלם אפרן וכפרומא. תרומה גדולה או תרומת מעשר דהיינו
דבר האקור. ומדאקור כתרומתו ממלל דליכא תרומה דאי מתפיס בה
הי אקור דהיינו תרומת לחמי תודה דדבר הגדור הוא תודה ולחמה:
והא

פרק שבעות שמים בתלם (שבעות כ.) דלמריי האם הלא ישנא ממש דלמרי
אזיבו פשיטא ומתקרי יום שנהרג בן גדליה בן אחיקס אנטריכא ליה ומקס
נמי לא חיל דנדה ולאו מתפסין נגדה הוא קמ"ל כן נראה בעיני. ח"י
לדידיה אפילו הכי מתפסין בדבר הנדור מיקרי. ומתקנה דסוגין דשבעות
המתפסין נגדה הוה ואסור: כהנא אפרן ויכסומו מופר. דלמ"ה ע"ה
הנדור: לא כפרוסה למי טורס. מלה אחת שאיה נטול מכל עש

כל כנויי פרק ראשון נדרים

ר"ן

יב.

הוא דרמי רחמנא עליה. והיינו טעמא נמי דמתפס בתרומת לחמי תודה לאחר זריקת דמים ומתפס בצבור לאחר זריקת דמים לא מתקד דמיוה סוגין בסמון [ע"ב] א"ע צ"א לקדרי לורים משום דכיון דשרי לכהניס אקסוריה לאו מחמת דשרי האו שאלין כן היה אסור לכל אלא איסורא הוא דרמי רחמנא עליה וכי מתפס ציה בדבר אסור קמתפס. והיינו טעמא נמי דמתפס בחלת אהרן ובתרומתו מותר דאיסורא לאו משום דנדרים הוא אלא משום גזירת הכתוב הוא. כך נראה צעני: והא נוסר ופגול לאחר זריקת דמים הוא. אימ דלא גרסי פגול שרי מיכן שנתפגל אין זריקתו מתירנה אלא מותר פקדין דאיסור נדרים פקע ליה בזריקת דס ואפילו הכי תמן דאסור אלמא צעיקרו קמתפס: בנותר של עולה. דאפילו תהאא לומר דבדשהא קמתפס אכמי נדרים לא פקע דהא עולה אסורה אפי' לאחר זריקת: א"כ לינני בכשר עולה. אי אמרת בשלמא דלא צעיקרו מיירי נקט נוסר לאשמעינן בדעולה קמתפס אלא אי אמרת דבעול מיירי מאי נדרים נוסר אכמי נדרים לא פקע ואי הכי לינני בשר עולה. ולפי מה שפירשתי במשמעית דנותר ופגול לא צייר ר' יהודה כ"ק דהמיון צדין הוא ולשני ליה דלפי תנא נוסר ופגול ולי

תאנ' בנשר עולה לאשמועין דכטה אפילו בלא כ"ף הדמיון מתסר
אלא דעדיפא מיניה שני ליה: והוא **שנדר** בלאו **היום**. קס"ד
שנדר בלאו יום שמת אציו שלא יאכל בשר וכן נדר פסח
אלא יאכל בשר ביום שמת זו גזילה ועשוי מתפסין יום אחד
בלאו יום דכין דנדר בעשקראל גיל השתא מתפסין דנדר הנדור:
דקאי כחד בשבת דמיס ביה אכזה. נראה צעני דהכי פירושא
שחור בשבת שבת שהוא ביום שמת זו אציו למנין חדשים
כגון אומר כחצת ראשון של יסן יום זה עלי כיום אחד בשבת
ראשון של יסן וט"ג דליאכ' עונא חד בשבת דהמקרא וקמי
אסור ושמע מינה צעיקרו קמתפסין. ומשמע ליה להש"ס דכהי
עסקין דאי בלאמר בפירוש יום זה ביום שמת זו אציו פשוט
דמתסר אלא ודאי בלאמר יום זה עלי כחצת בשבת ראשון של יסן
וקמי"ג דלע"ג דליאכ' למיחר היתרסא קמתפסין ראשון של שוא עומד
בלאו יום שהוא למנין חדשים יום שמת זו אציו ומתפסין ואמר
יהא יום זה כחצת בשבת צעיקרו מתפסין ואסור: ומשני **דשמואל**
הכי יתמר אמר שמואל והוא שנדר וכן **מאוסו היום אויבר**. כלומר
כל יום אחד בשבת שבער עולו שיהא ביום שמת זו אציו נאכר עולו
שנדר ויזין שכן לא מצינ' לתנאמר מהכא הלא לא נדר אומר מדננין זו נדר
תשמועי' דהא הכא ליכא יומי דהיתרסא כלל. והן סוגיא קטוע היא דלא
פירש הש"ס אם מן מאי אחא לאשמועין אלא במקד' קמי' ליה סגוין דרש
עולא וזהו שנדר וכן דמאוסו היום ובתרי הכי מקשה קמי' (ו"ל יום שמת זו
אציו הוא פשוט מהו תהיח' דלפי' לא נדר אומר מדננין זו נדר
נראה הן סוגיא דלע"ג דלא דמי לקרבי' שחסור לכל דהא לא אסור אלא
שמעין לנדר מגביה' של נכריס ופס' יין ושמן של גיד והתפסין בכן
ירחא שם מתפסין כיון שאני אסור לכל דבר האסור מקד' ולא דבר
חלות של כל מין שנה: **אסור**. דהוא ליה מתפסין דנדר הנדור:
והא

[illegible]

עין משפט
גר מצודה

בַּה אַ מִי' פֿיג מַהֲלִי
נְדִירִס הַלִּיָּה סַמֵּג
לֶאָרץ רַחֵם טוֹשֵׁעַ יִיד סִי
רַד סַעֲרִי אֵל
בַּר בַּ מִי' שֶׁסּ פִּיאַ הֶלִי יֵא
סַמֵּג שֶׁסּ:

תוספות

[illegible][illegible]

אחד בשבת דאין דבר חלי
אם שאלו נדר אלא אותו
אם חד בשבת שאלו מית
אם ומשני שדר מאותו יום
אם שקודם מית אלו וי"ל
אם ואין שם כלותו יום:
אם על ידי דיבור והפדשה
אם היה אסור משום טבל

ומכל חין עושה י' לחמים